

Predikan i Skepplanda kyrka 2021 av Tobias Bäckström

Andra söndagen efter trefaldighet

”Kallelsen till Guds rike”

Sak 3:1-7

Upp 19:5-9

Luk 14:15-24

Ps: 1:1-3, 1:4, 225, 386, 397, 302

Du har fått en inbjudan! Det gäller en inbjudan till en fest, en stor festmåltid dit du och många andra är inbjudna. Inte skulle väl du tacka nej!

Nej, till att börja med så gjorde inte de här inbjudna gästerna heller som vi hörde om i liknelsen. Som det brukade gå till på den här tiden hade en första inbjudan gått ut, där mannen berättade om sina planer. Det handlade ju om omfattande förberedelser. Gödkalven ska slaktas och tillagas. Borden ska dukas med vackra dukar och silvertallrikar. Och sen skickade han ut sina tjänare igen för att hälsa att nu kan de komma. ”Välkomna, allt är färdigt!”

Då inträffar det förfärliga att de, en efter en låter hälsa att det visserligen hade varit trevligt men de kan tyvärr inte komma. ”Det kom lite olägligt det här, kanske en annan gång.” Det var nog inte illa ment, men för stunden var något annat som lockade mer. En nyinköpt åker, fem par oxar. Och att åka på smekmånad med sin nyvigda hustru.

Vi kan sätta oss in i värdens situation. När gästerna avböjde en efter en var det detsamma som att tappa ansiktet. Han hade förlorat hedern, *han var utskämd!*

Vad gör han i det läget? Ställer in alltihop och i frustration och bitterhet slänger maten? Nej, den här värden, han tänker tvärtom! Han bjuder in just dem som en man i hans samhällsklass normalt skulle skämmas att sitta till bords med. De som befinner sig på samhällets botten: fattiga och tiggare. De får nu fylla salen med den överdådiga dukningen och den välsmakande maten. Och mannen bjuder dem till bords och slår sig ner tillsammans med dem.

Men de ursprungliga gästerna var inte längre välkomna. Och förmodligen var de *ännu mindre* intresserade att komma nu.

Är det så att Guds inbjudan kan komma olägligt, även för dig. ”Inte just nu, men gärna sen. Det är så mycket annat som först ska klaras av.” Och det där som också behöver klaras av är ju också viktigt och angeläget. Investeringar i fastigheter och egendom. Och att bilda familj. Naturligtvis är inte Jesus emot något sådant, det är inte det liknelsen går ut på.

Problemet var inte åkern, oxarna och hustrun. För de var ju bara *svepskäl*. Naturligtvis hade de kunna komma till bjudningen och provat oxarna och sett åkern, senare. Och den nygifte han hade ju kunnat ta sin hustru med sig. Det var ju inte så att de inte visste om att en inbjudan skulle komma.

Men just där och då var det de köpt så lockande att allt annat fick vänta. Problemet var deras *beroende* av det materiella och jag tror att vi alla känner igen detta. En ny pryl, en ny bil eller en nyrenoverad lägenhet. Det skänker en viss tillfredsställelse, man känner sig nöjd med livet.

Men ganska snart avtar nyhetens behag och man inser att inte heller detta kan på djupet fylla mitt inre. Jag är skapad för *mer än* denna världen helt enkelt och då finns det inget här som räcker till för mig.

Och det är klart, att människor som materiellt eller statusmässigt är mer *lyckade* än andra löper ju större risk att inbilla sig själv att det man har räcker till för uppfylla alla mina behov, inklusive andlig och existentiella.

Risken finns ju att våra ägodelar binder oss och ju mer beroende vi är av våra materiella tillgångar, desto mindre beroende blir vi av Gud. Men det omvända gäller också. Inser vi vårt beroendeskap av Gud, att Guds rike är det enda nödvändiga då släpper också vårt tag om våra ägodelar. För lika viktigt i den här liknelsen är ju inte bara de som först tackade nej, utan de som sedan blev inbjudna.

För dem måste denna inbjudan komma som en total överraskning. Och de hade inget att förlora, inget som var så viktigt att de inte *omedelbart* kunde tacka ja. Dessa fick nu ta de första gästernas plats.

De var alltså fattiga, krymplingar, blinda och lytta. Det gäller säkert bokstavligt och fysiskt, men jag tror också Jesus tänker på *andlig* fattigdom och blindhet. Det finns de som tror att man måste vara *selfri* som människa för att kunna kalla sig kristen. Ingenting kunde vara mer felaktigt. För vad är vi annat än fattiga och blinda i andligt avseende - och just därför omfattas vi av Guds inbjudan. När man inte har något för egen del som man kan skryta med, då blir man glatt överraskad av Guds inbjudan.

Jesus berättar ju den här liknelsen under en måltid tillsammans med lärjungar och andra gäster. Det började ju med att en av gästerna sa: "Salig den som får vara med om måltiden i Guds rike". Det uttrycker ju en längtan och det som väckte denna längtan hos den anonyme gästen var kanske just måltiden i sig och Jesus närvaro. När han satt där och delade måltidsgemenskapen med Jesus och lärjungarna, det väckte något hos honom – så här ville han *alltid* ha det.

Nu är du inbjuden till en måltid där Jesus är närvarande. Men den här måltiden som väntar vid altaret är väl inte den stora måltiden i Guds rike? Jag skulle säga: *både ja och nej*. I sak och innehåll är det egentligen inget som skiljer. Skillnaden är det vi ser med våra ögon. Där väntar vi ännu på den slutliga uppenbarelsen.

Men kanske du känner dig fattig, blind och som en krympling? Jag förmår ju inte mycket på det andliga området, kanske du tänker. Ja, då har du en särskild inbjudan. Det är sådana som dig som Jesus vill fylla sitt hus med. Så lyssna till hans uppmaning: "Välkomna, allt är färdigt!"